

tahrir

devrimci öğrenci bülteni

sayı: 0

aralık 2011

KAPİTALİZME KARŞI DEVRİMCİ MÜCADELEYE!

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz?

Üretenin değil, mülk sahiplerinin refaha ulaştığı, işçi ve emekçilerin, onların ailelerinin karın tokluğuna yaşadığı bir dünya.

Egemen ulusların diğerlerini ezdiği, ırkçılığın sıradan bir olgu haline geldiği bir dünya.

Erkek egemenliğinin hiç azalmamacasına sürdüğü, kadınların sistematik olarak şiddete maruz kaldığı, 13 yaşında kadınlara 20-30 erkeğin tecavüz ettiği bir dünya.

Sadece kadınlara değil, eşcinsellere de hayatın dar edildiği, eşcinselliğin hastalık sayıldığı, eşcinsellere yönelik şiddetin de maşru sayıldığı bir dünya.

Doğanın kâr hırsı ile darma duman edildiği, dağdan akan suların bile ticarete konu edildiği, nükleer tehlikenin insanlığı ve doğayı yok oluşa götüreceği bir dünya.

Yani, egemen durumdaki küçük bir azınlığın sömürsünün, ezmesinin, baskısının, şiddetinin olağan hale geldiği bir dünya! İşçi ve emekçi ailelerden gelen gençlerin, bu manzara karşısında umutsuzluğa kapılmasından doğal birşey olabilir mi?

Ama zaman, umutsuzluk zamanı değil! 2010 yılı, kendilerine “tembel, itaatkâr” vb sıfatlar yakıştırılan Arap halklarının meydanları doldurmalarına, iki büyük diktatörün tarihin çöplüğünde yerini almasına tanık oldu. Devrim ateşi Yemen’e, Bahreyn’e, Suriye’ye ve pek çok diğer Arap ülkesine sıçradı.

Sadece bu kadar mı? Hayır! Aynı ateş, İspanya’da gençleri meydanlara döktü. Yunanistan’da kitleler burjuvaziye aylardır kabus gördürmeye devam ediyor. Britanya’da gençlerin isyanı sürüyor, ateş kapitalizmin kalbine, Wall Street’e sıçradı, buradan da diğer ABD kentlerine. Sırada İtalya var, sonra da kimbilir niceleri?

Tüm bunların bir nedeni var: Kapitalizm çü-

rüyor! Çürürken de insanlığa daha fazla işsizlik, daha fazla sömürü, daha fazla açlık sunuyor.

Bu sırada, üniversitelerde okuyan gençler de dünyanın dört bir yanında okullarına bu ateşi taşıdılar. Yaklaşık iki yıldır, dünyanın dört bir yanında yükseköğretimin ticarileştirilmesine karşı üniversiteler işgal ediliyor, boykotlar, eylemler birbirini izliyor.

Yarın, Türkiye’nin ekonomisi, AB’deki krizi takiben tepetaklak olacak. Patronlar, toplu işçi çıkarmaları kolaylaştırmak için kıdem tazminatını şimdiden kaldırmaya niyetlendiler bile. Yine, esnek istihdam, bölgesel asgari ücret gibi olgular, bizim köleleştirilmekte olduğumuzun işaretleridir.

Aynı süreçte yükseköğretimin ticarileşmesi de durmayacak. Geçen dönem harçlara yaptıkları astronomik zamlar, sonradan kısmen geri çekilse de, ileride olacakların bir provası idi.

Dolayısıyla, işçi ve emekçi ailelerinden gelen öğrencilerin tek kurtuluşu; mücadele etmektir. Aksi halde, bu günlerimizi bile mumla arayacağız.

“Öğrencilik boyunca ucuz emekgücü olarak sermayeye peşkeş çekilerek, mezun olduktan sonra patronların belirleyeceği bölgesel asgari ücret üzerinden, birgün bir firmaya, öbür gün diğerine kiralanarak, kapının önüne konulduğunda kıdem hakkını alamamış olarak çalışmak” bizim için ne anlama geliyor? Köleliğin tarifini yapsak, bundan ne kadar farklı olabilirdi?

O yüzden genç arkadaş, mücadele etmek zorundayız!

Bültenimizin adı da bu yüzden Tahrir! Biz, işçi ve emekçilerin Arap dünyasında devrim ateşini yaktığı Tahrir Meydanı’ndan, bu ateşi devralma derdindeyiz. Sen de bu derdi taşıyorsan, katıl bize!

TARİH YENİDEN SOKAKTA YAZILIYOR!

“Devrimin en tartışma götürmez özelliği kitlelerin tarihsel olaylara doğrudan müdahaleleridir. Normal zamanlarda, ister monarşik ister demokratik olsun, devlet ulusa tepeden bakar; tarih erbabıncı yapılıdır: monarklar, bakanlar, bürokratlar, parlamenterler, gazeteciler. Ama keskin dönemlerde, eski düzen artık onlar için katlanılmaz hale geldiğinde, kitleler kendilerini siyaset arenasından ayıran kalın duvarları birer birer yıkarlar, geleneksel temsilcilerini yerlerinden ederler ve bu müdahaleleriyle yeni bir düzenin başlangıç ortamını yaratırlar. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu varsın ahlakçılar düşünsün. Bize gelince, biz olguları nesnel gelişmeleri içinde kendilerini nasıl sunuyorsa öyle alıyoruz. Devrimin tarihi bize göre, her şeyden önce, kendi kaderlerinin karar bağlandığı sahaya kitlelerin aniden dalmalarının öyküsüdür.”(Lev Trotskiy) Trotskiy’in Ekim Devrimi üzerine kaleme aldığı Rus Devrim Tarihi isimli çalışmasının bu giriş cümleleri, bugünü anlamamız açısından da önemini koruyor. Çünkü yakın bir zamanda, tarihi tek başlarına yapan diktatörlere ve onların hamisi olan burjuvalara karşı kendi kaderlerini ellerine almak için ayaklanan Arap coğrafyasında yaşayan halklar, kendilerini siyaset arenasından ayıran kalın duvarları birer birer yıktılar; güçleri muazzam, arkaları kayadan sağlam sanılan devlet başkanlarını 30 günlük bir sürede aşağı indirip mahkemede yargılamaya başladılar. Bunlar da yetmedi, devlet başkanları yerine emperyalizm tarafından ikame edilen askerî yönetimlerin iktidardan inmesi için mücadeleyi kaldığı yerden daha yükseğe taşımak amacıyla meydanları yeniden doldurdular.

Bu eylemleri organize ettiği, bu hareketler vasıtasıyla Ortadoğu’yu yeniden “dizayn” etmekte olduğu söylenen ABD’nin birçok bölgesi, başta finansın kalbi Wall Street olmak üzere, bu devrimci ayaklanmadan esinlenen binlerce genç tarafından eylem alanına çevrildi. Mısırlıların devrim üssü olan Tahrir, dünya çapındaki mülksüzlerin ortak sloganı oldu; İspanya’da, Yunanistan’da, Şili’de, İsrail’de meydanları işgal eden yüzbinlerce insan hep bir ağızdan Tahrir’e selam yolladı. Bu yüzbinler Tahrir’in yanında, 1989’da tarihin sona erdiğini, kapitalizmin rakipsiz kaldığını, siyasetin artık sokaktan çekildiğini iddia edenlere de selam yolladı.

Bahar mı, devrim mi, dizayn mı?

Bütün bunlar yaşanırken, gelişmeleri farklı çevreler farklı şekilde yorumladılar. Yaşananlara devrimci Marksistler bir devrimci süreç olarak yaklaşırken, liberaller “Arap Baharı” ismini uygun gördüler, başta TKP olmak üzere -dünya politikasını, senaryosunu ABD’nin yazdığı bir TV dizisi sanan- ulusalcı cenah ise bütün bunları ABD’nin Ortadoğu’yu yeniden “dizayn” projesi olarak yorumladı. Süreci Marksist literatürü önümüze alarak değerlendirirsek, devrimci Marksistlerin ulaştığı sonucun temelini orada olduğunu kolayca görebiliriz. Devrimleri “Politik Devrim” ve “Sosyal Devrim” olarak iki türe ayıran devrimci Marksistler için, Arap Devrimi’nin politik devrimi içeren bir devrimci süreç olduğu yalın bir gerçektir. Trotskiy’in yukarıda aktardığımız devrim betimlemesini gözardı etmek isteseyiz bile, Lenin’in ünlü devrimci süreç tanımlamasının, bu coğrafyalarda birebir yaşandığını inkar edemezsiniz: “Yönetilenler eskisi gibi yönetilmeye razı değilse, yönetenler eskisi gibi yönetemiyorsa...” Bu coğrafyada ayaklanan milyonlarca insan küçük reformlar, ekonomik iyileştirmeler değil, büyük bir siyasi kopuş talep etmişler ve bir kısmı bu taleplerini elde etmiştir. Bu yaşananların bir devrim olduğunu anlamak için, devrimin bir sonuç değil süreç olduğunun farkına varmak gerekir. Ufak bir hafıza yoklaması yapsak ve dünyadaki devrimleri düşünelim aklımıza ilk olarak gelecek olanlar (muzaffer Ekim Devrimi hariç) 1848 Avrupa, 1905 Rusya, 1918 Alman ve 1936-39 İspanya devrimleridir. Saydığımız bütün bu devrimci süreçler yenilgiyle sonuçlanmıştır, ancak hiç kimse bunların devrim olmadığını iddia etmemiştir.

Süreci dikkatle izleyenler, ABD emperyalizminin Hüsnü Mübarek ve Bin Ali’nin arkasında uzun süre

durduğunu, ancak gitmeleri kesinleşince Mısır'da orduyu, Tunus'ta diğer siyasi özneleri ön plana sürdüğünü görmüşlerdir. Bu emperyalistlerin tipik politikasıdır. Böyle bir ortamda, böylesine zayıf argümanlarla ABD'nin "dizayn" operasyonu yaptığını söylemek gülünç bir argümandır. Bu oryantalist bakış, ABD'nin her şeye muktedir ve her şeyi elinde tutan bir güç olduğu izlenimini verirken, diğer yandan Ortadoğu coğrafyasındaki hareketlere karşı "aydınlanmacı" önyargılarını da açığa çıkartmış oluyor. Aynı çevreler, Danimarka'da on kişilik bir çadır eylemini öve öve bitiremezken, bir milyon kişilik Mısır eylemini, "ABD projesinin bir sonraki adımı" olarak tanımlayabiliyor, ayrıca karşı-devrimci eylemlerde bulunan Latin Amerikalı önderler Morales ve Chavez'i devrim önderi olarak selamlayabiliyor.

Libya: devrimde bir sapma

Arap Devrimi'ne karşı ideolojik ve politik mücadele verenlerin en çok üzerinde konuştukları ülke Libya. Libya'da yaşananlar herkesin malumu, ancak yaşananları yorumlarken yine farklar su yüzüne çıkıyor. Devrimci Marksistler, başından itibaren Libya'da yaşananların diğer ülkelerde yaşananlardan farklı olduğunu, burada işçi-emekçi sınıfların

değil, Kaddafi muhalifi silahlı aşiretlerin ayaklandığını söylemişti. Emperyalistlerin, Mısır ve Tunus arasında bulunan bu ülkeye devrimi kontrol etmek amacıyla saldırabileceği gün gibi açıktı ve beklenen oldu. Kısaca, Libya'ya NATO müdahalesi, Arap Devrimi'nin emperyalistlerin dizaynı olduğunu değil, emperyalistlerin bu süreçten ne kadar çok korktuğunu kanıtladı.

Devrim sürüyor!

Başından itibaren hareketin kitlesini oluşturan iki sınıf vardı, birincisi (ve kitlenin çoğunluğunu oluşturan) işçi sınıfı ve mülksüzler, ikincisi ise esas olarak demokrasi talebine sarılan orta sınıflar. Özellikle Mısır ve Tunus'ta iktidarların devrilmesi, kısıtlı taleplerle mücadeleye katılan ikinci kesimleri alanlardan geri çekti, ancak bu gelişmelerin, yoksulluk içindeki yaşamlarına hiçbir etkisinin olmadığını gören işçi ve emekçiler şimdi alanları daha büyük sayılarla dolduruyorlar, grevleri, direnişleri daha ciddiyetle örgütüyorlar. Bu düzenden hiçbir çıkarları olmadığını günden güne daha iyi anlayan işçiler, Ortadoğu'nun egemenlerinin ve emperyalistlerin asıl korkulu rüyası olmaya devam ediyorlar.

NEDEN İŞÇİ SINIFI ?

Eğer Marx veya Lenin yazımızın başlığını görseydi, hayret ederdi. En başından beri mücadelesini işçi sınıfına dayandıran bir hareketin içinde işçi sınıfının önemi üzerine tartışmalar yaşanması bizce de hayret uyandırıcı. Ancak gerçek bu: Marksist ve sosyalist olduğunu iddia eden birçok hareket işçi sınıfından çoktan vazgeçmiş, kendilerini başka mecralarda var etmeye çabalyorlar.

Bağımsız öğrenci örgütlenmeleri

Kolayca tahmin edilebileceği gibi işçi sınıfından vazgeçenlerin en çok rağbet ettikleri kesim öğrenciler. Bu rağbet öyle bir düzeydeki, artık insanlar “devrimci özne” kavramını işçilerle değil öğrencilerle yan yana hatırlıyorlar, iktidara karşı gelişecek devrimci bir örgütlenmenin kaynağını üniversitelerde arıyorlar. 1968 sonrası gelişen devrimci öğrenci literatürü de bu algıyı sürekli besliyor, yakın tarihte yaşanan devrimler ve büyük ayaklanmalar, şimdiki kuşaklara öğrencilerin motoru olduğu olaylar olarak aksettiriliyor. Oysa, tıpkı 1927’den önce “tek ülkede sosyalizm” iddiasının hiçbir yerde tartışılmaması, bir varsayım olarak dahi anılmaması gibi, 1968’den önce de öğrencilerin, bir toplumu dönüştürecek güce sahip olup olmadığı tartışma konusu değildi. Marksist örgütler her zaman öğrenciler içinde örgütlenmişler, hatta bu örgütlenmeye özel bir önem vermişlerdi ama bu örgütlenmeyi bağımsız bir “devrimci odak” olarak değil proleterya partisinin saflarına kadrolar kazandıran bir kaynak olarak görmüşlerdi.

1968’in etkisi ve gerçeği

1968 yılı dünyanın birçok bölgesinde gençlerin -özellikle öğrencilerin- sokaklara çıktığı, iktidara, bürokratlara ve emperyalizme karşı başkaldırdığı yılların başlangıcıydı. Bu başkaldırıların en yoğun yaşandığı ülke olan Fransa’da yüzbinlerce öğrenci aylarca sokakları bırakmadı. Bütün üniversiteler işgal edildi, dersler yaptırılmadı, egemenler bir hayli zora sokuldu. Bütün bunlar Fransa 68’inin bir öğrenci isyanı olarak anılmasına, bu isyan içinde gelişen örgütlenme formlarının bundan böyle dört bir yana yayılmasına neden oldu. Ancak bütün bu efsanelerin yanında çok büyük bir gerçek hep unutuldu. Aylarca süren öğrenci isyanlarını bir şekilde kontrol altında tutmayı başaran ve bu eylemler karşısında o kadar çok telaşa kapılmayan devlet başkanı De Gaulle, on milyon işçinin katıldığı genel grevin ardından ülkeden kaçıp Almanya’ya sığınmıştı. İşçi sınıfının sahneye girdiği noktada devrim korkusu egemenleri ülkeden kaçırmıştı. Ancak bu durum bile 1968 ayaklanmalarının ardından, işçi sınıfının

yerine öğrencileri ikame eden mücadele anlayışının yayılmasını engellemeyemedi.

Öğrencilerin toplumsal konumu

Neden öğrenciler devrimci bir özne olamaz diyoruz? Çünkü öğrenciler bir sınıf oluşturamaz, farklı sınıftan ailelerden gelen, bu nedenle çıkarları birbirlerinden oldukça farklı, geçici bir süre aynı sıfatı ve mekanı paylaşan bir kesimdir öğrenciler. Yaygın kanının aksine üniversite öğrencilerinin sınıfsal pozisyonu “küçük burjuva” değildir. Küçük burjuvazi hem kendi üretim aracına sahip hem de kendi emeğiyle üretim yapan bir sınıftır. Öğrenciler ise üretim sürecinin henüz dışında, homojen olmayan bir kitledir. Öğrencileri ancak ailelerinin sınıfsal pozisyonları üzerinden tanımlayabiliriz. Fakat bu da bize bir “çıkar ortaklığı” sağlamayacaktır. Öğrenciliğin somut tahlili bu kadar açıkken, hala öğrencileri toplumun diğer kesimlerinden bağımsız bir özne olarak göstermeye gayret eden hareketler Marksizmden hiçbir şey öğrenmemeye devam etmekte. Hatta bu hareketlerin bir koalisyonu olan Genç-Sen “öğrenciden yana anayasa” dahi talep edebilmektedir. Sınıf mücadelelerinin skor tablosu olarak tanımlanabilecek anayasaya, öğrenciden yana ne gibi yasalar koyulabileceği, bu yasaların okula her gün 150 bin TL’lik arabasıyla gelen öğrenciyle, burslar ve kredilerle zar zor okuyabilen bir öğrenciyi nerede buluşturacağı merak edilen, ancak arkadaşların cevap veremediği sorular.

Neden işçi sınıfı?

Peki, neden en kolay şekilde kalabalıkları bir araya toplayıp, en kestirmeden öfkelenerek sokağa çıkan öğrenciler varken işçi sınıfında ısrar ediyoruz. Çünkü kapitalizmi yıkabilecek tek güç işçi sınıfıdır. Tarihi sınıflar mücadelesi olarak tanımlayan Marx, kapitalizm altındaki tarihin de işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki mücadeleyle yazıldığını söylemekte. Kapitalizm kendi mezar kazıcısı olan işçi sınıfını kendisi üretiyor. Nüfus olarak patronlar sınıfından kat be kat büyük olan işçi sınıfı, kapitalizmin ürünü olan fabrikalarda, disiplin altında çalıştırılarak ortak hareket etme yeteneği kazanıyor, patrona karşı ekonomik çıkarlarını savunmak için sendikalaşarak mücadele etmeyi öğreniyor, karşıt sınıftan kopardığı her taviz için yeni bir saldırıyla karşılaştığı zaman düzenin kendisine yapısal olarak karşı olduğunu anlıyor. Kapitalist üretim süreci, mülkiyetin özel olmasına karşın emeği toplumsallaştırarak, devrimci duruma kadar giden yolda safları kendisi belirliyor. Geriye kalan devrimci Marksistlerin ve öncü işçilerin, işçi kitlelerini devrimci partiye kazanması

oluyor. Özetle, işçi sınıfı kapitalizm sistemi altında kendi çıkarları dolayısıyla devrimi sonuna kadar sürdüreceği bir sınıf olmak vasfıyla diğer sınıflardan ayrılıyor. Ancak buraya kadar anlattıklarımız devrimi mekanik ve sonucu baştan belli bir süreç olarak gördüğümüzü düşündürmemeli. Stalinizmin mekanik ilerleme anlayışı, tarihin bir çizgi üzerinde komünizme doğru ilerlediğini varsayıyordu. Tabii ki bu anlayışı burjuva modernizminin aydınlanma düşüncesinden almıştı. Oysa tarih ancak ona bir özne müdahale ettiğinde değişir, bize göre bu özne işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının, zamanında ve güçlü hamleleri onu zafere taşıyacaktır.

Öğrenci örgütlenmesinin önemi

Buraya kadar anlattıklarımızdan çıkacak bir diğer yanlış anlaşılma işçi sınıfı örgütlenmesi haricindeki bütün örgütlenmelerin gereksiz olduğunu düşündüğümüz olabilir. Buna iki yönlü bir açıklama getirmeliyiz. Birincisi, Lenin'in ünlü deyişinde bahsettiği gibi "saf işçi devrimi bekleyenlerin" her zaman bunu görememiş olduğudur. İşçi sınıfı egemen sınıfla girdiği hegemonya mücadelesinde diğer ezilen katmanları mücadelesinin yoldaşı yapmadığı sürece iktidarı alıp proleterya diktatörlüğünü kuramaz. Bu nedenle işçi sınıfı mücadelesi haricindeki her türlü sömürü ve ezilme karşıtı mücadele işçi sınıfının aktif olarak desteklemek durumunda olduğu mücadelelerdir. İkinci nokta

ise daha önce bahsettiğimiz gibi öğrenci gençliğin tepki geliştirme, harekete geçme ve örgütlenme konularında toplumun diğer kesimlerine oranla daha hızlı olmasıdır. Öğrencilerin bu potansiyelleri devrimci mücadele açısından son derece verimlidir ve sınıf hareketinin güçsüz olduğu koşullarda devrimci partiyi işçi sınıfına taşıyacak bir güç işlevi dahi görebilir. Üstelik part time çalışmanın öğrenciler için bir zorunluluk haline gelmeye başladığı ve eğitimin paralı hale getirilmeye çalışıldığı bir dönemde, öğrenci mücadelesiyle işçi sınıfı mücadelesi arasında sağlam köprüler kurmak da hiç zor değildir. Bu nedenle toplumun her kesiminde örgütlenmek durumunda olan devrimci parti, öğrenciler arasındaki örgütlenmesine özellikle önem vermelidir. Devrimci Marksist teori ve politikanın öğrenciler arasında olabildiğince çok taraftar edilebilmesi için ciddi faaliyetler geliştirmelidir.

Devrimci Marksist öğrenciler, bunları yaparken aynı zamanda, yukarıda kısaca değindiğimiz gibi "öğrenciden yana anayasa" isteyen, üniversiteleri toplumun genel düzeyinden ve ülkenin siyasi bağlamından bağımsız bir "demokrasi vahası" olarak göstermek çabasında olan, öğrenciliği bir kimlik, öğrenci mücadelesini de 1990 sonrası ünlü "kimlik mücadelelerinin" bir alanı olarak tanımlamaya çalışan anlayışla da teorik olarak mücadele etmelidir.

NEDEN ÖZERK DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE DEĞİL DE ÖZGÜR EMEKÇİLER ÜNİVERSİTESİ

Marksizm, kapitalist toplumda sınıflar olduğunu ve bu sınıfların sürekli bir savaş halinde olduklarını söyler. Üniversiteler de ait oldukları toplum içinde sürmekte olan savaştan nasiplerini alırlar. Günümüzde üniversiteler sermayenin yeni kalifiye eleman üretme merkezlerine dönüşmüş durumdadır. Üniversitelerde kurulan teknokentler, yapılan kariyer günü etkinlikleri ve yapılan araştırmaların bilimsel olmaktan çok sermayenin istediği yönde olması bunun göstergelerinden yalnızca birkaçıdır.

Üniversiteleri özgürleştirmek için hareket edeceğiz, ilk olarak bugünkü üniversitelerin durumunu iyi bir şekilde çözümlenmemiz gerekir. Öncelikle öğrenci profilinin bugün geldiği noktaya bakalım. Bugün bir öğrencinin üniversite(adı üniversite olan herhangi bir üniversite değil, nitelikli eğitim veren üniversiteler) kapısından adımını atabilmesi için sadece parası olması durumunda ulaşabileceği bir eğitimden(dersane, özel ders) geçmesi gerekmektedir. İyi bir dersanenin, özel ders hocalarının, test kitaplarının aylık toplam maliyeti kimi ailelerin gelirlerinin yarısına tekabül etmektedir. Bu sebeplerden ötürü fakir aile çocukları üniversitelere girememektedirler. Sonuç olarak günümüzde üniversiteleri orta ve üst sınıfa mensup ailelerin çocukları doldurmaktadır. Kariyer merakı, bir an önce üniversiteyi bitirip iyi bir işe başlama hayalleri çoğu öğrencinin rüyalarını süslemektedir. Günümüz öğrencisinin bu durumunu göz önünde bulundurarak üniversitelerin özgürleşmesi derken neyi kasetmemeliyiz ve neyi kasetmemeliyiz? Bu sorunun cevabı mücadelemizin ana gövdesini oluşturuyor ve bu yüzden üzerinde ciddi bir şekilde durulmalıdır.

Neden günümüzde gençlik hareketlerinin çoğunun ısrarla istediği "Özerk Demokratik Üniversite"yi değil de "Özgür Emekçiler Üniversitesi"ni savunduğumuzu açıklığa kavuşturalım. Özerk Demokratik Üniversite 3 anlama geliyor: Akademik, idari ve mali özerklik. Bugün üniversiteler devletin yardımından çok teknokentlerin, döner sermayenin, öğrenciden alınan paraların sayesinde faaliyetlerine devam etmektedirler. Mali özerklik istendiği zaman üniversitenin kendini yönetmesi için daha çok özel sektör yatırıma ihtiyacı olmayacak mı? Bu yardımları alan üniversiteler bugünkünden daha fazla sermayenin istediği şekilde araştırma yapmayacaklar mı? Özerklik derken bunu kasetmiyorlarsa diğerine geçelim.

İdari özerklik derken dışarıdan müdahale olmadan üniversite bileşenlerinin(öğrenciler dahil ama işçiler değil!) üniversiteyi yönetmesi

anlamına geliyor. Yazının girişinde değinilen öğrenci profilindeki değişim ve buna bağlı olarak sermaye ile işçi sınıfının çıkarlarının karşı karşıya geldiği noktalarda öğrencilerin hangi tarafta yer alacakları çok açıktır. Vahim olan özerk üniversiteyi savunanların, 60larda kısmen ilerici olsada günümüzde değişen koşullar yüzünden gericileşen özerk üniversiteyi savunurken neredeyse öğrencileri kutsallaştırmalarıdır. Öğrencileri ayrı bir sınıf olarak görüp kararlara müdahale etmelerinin gerekliliğini savunanlar, iş okuldaki işçilerin kararlara müdahale etmelerini savunmaya gelince "Kantindeki görevli mi karar verecek benim alacağım eğitime" diyebilmektedir.

Akademik özerklik de öğrencilerin ve öğretim üyelerinin karar verdiği konularda eğitim ve araştırma faaliyetlerine devam etme anlamında kullanılmaktadır. Bu kavram bilimsel özgürlük çağrışımı yapsada asla onun yerini alamaz. Günümüzde sermayenin üniversiteleri nasıl bir şekilde gördüğü açıkken, bilimsel özgürlüğü mü savunmalıyız yoksa hayalci bir şekilde akademik özerklik olacağını mı? Cevabı çok basit olan bir soru soralım: Seçmeleri gerektiğinde öğrenciler, özel sektörde karşılığı olmayan bir bilim dalında araştırmayı mı seçerler yoksa tam tersi özel sektörde kolay yükselmelerini sağlayacak bilgilerle mi donatılmak isterler? Üniversitemiz işçilerin, emekçilerin mi çıkarına olacak; yoksa günü kurtarma hayallerindeki nesillerin mi çıkarına olacak?

Özgür Emekçiler Üniversitesi

Özgür Emekçiler Üniversitesi toplumdan ayrı, özel, kutsal bir mekan değildir. Tam tersine sosyalizme geçiş toplumunda, devleti yöneten işçilerin kontrolindedir. Sosyalistlerin proleterya diktatörlüğünü savunup, iş üniversiteye gelince öğrencileri kutsallaştırmaları büyük bir yanılgı değildir de nedir? Öğrencilerin içindeki ateşten yararlanılmasının yolu bulunulur ama bu yol öğrencilerin yönetime katılması değildir. Yazının başında değinilen bütün çelişkiler özellikle kapitalist toplumlarda bir tehlike olarak bulunmaktadır.

Özgür Emekçiler Üniversitesinde eğitim parasızdır. İsteyen herkes(sadece öğrenciler değil, işçiler de) eğitim görebilir, araştırmalarını yapabilir. Eğitim sadece üniversite sıralarında değil aynı zamanda fabrikalarda da devam edecektir. Öğrenciler hem fabrikalardaki işçilerle hem de üniversiteye eğitim görmeye gelen işçilerle bir arada olacaktır.

Sonuç olarak bu tartışmada sorulması gereken soru şudur: Özerk üniversite çoğu sol grubun ve

bizlerinde(onlardan ayrı olarak bu ülkedeki devrimi, dünya devriminin bir parçası görerek) mücadelesinin amacı olan sosyalizmi kurma yolunda ne gibi bir katkı yapacaktır. Maksat günü güzelleştirecek çözümler mi sunmaktır yoksa sosyalist dünya devriminin yaklaşmasını sağlayacak bir program ile işçilerin kontrolünde olan bir dünyayı bugünden itibaren kurma yolunda emin adımlarla ilerlemek midir?

Enternasyonal haberler

İngiltere’de dev öğrenci protestosu

İngiltere’de öğrenim harçlarının arttırılması ve üniversitelerdeki özelleştirme planlarına karşı 10 binlerce öğrenci sokağa çıkarak, Londra’nın farklı noktalarında toplandılar.

Eylemci öğrenciler, yürüyüşlerine Londra’da üniversiteler bölgesi olarak bilinen Malet Caddesi’nden başladılar.Yürüyüş kentin finans merkezi City’ye doğru devam etti.

Russell Meydanı’nda akademisyenler ve öğrenciler bir araya geldi. Eylemin dostça ve dayanışma atmosferinde geçtiğini ifade eden eylemin örgütleyicilerinden Neil Howard, “Binlerce insan bir araya geliyor. Buraya gelen herkes bunun sadece eğitim için olmadığını, aynı zamanda yoksulluğa karşı olduğunu da farkında” dedi.

Öğrencilerin uzun zamandır hazırlandığı bugünkü eylem, polisin yaptığı açıklamalarla günler öncesinden tartışma konusu olmaya başlamıştı. Geçen yıl Kasım ayında yapılan ve iktidardaki Muhafazakar Parti’nin binasının binlerce öğrenci tarafından basıldığı büyük öğrenci eylemlerinin ardından yeni bir “aşırılığa” izin vermeyeceğini söyleyen polis yetkililerinin gerekirse öğrencilere karşı plastik mermi kullanılacağı şeklindeki açıklamaları öğrenci çevreleri tarafından ağır şekilde eleştirildi.

Polisin ortamı geren tavrı bugünkü eylemde de devam etti. Alışıldığın aksine polislerin öğrenci kitlesine çok yakın durması ve yürüyüşü kontrol etmeye çalışması nedeniyle zaman zaman iki taraf arasında gerginlik yaşanırken, yürüyüşün ortalarında gerginlik çatışmaya dönüştü.

Katedral etrafında kamp kuran kapitalizm karşıtı protestocular da öğrencilere destek olmak amacıyla kendi eylemlerini yapacaklarını açıkladı.

Eylemin organizatörü olan Harçlara ve Kesintilere Karşı Ulusal Kampanya sözcüsü Michael Chessum, “Hükümete olan talebimiz gayet açık: Eğitimi desteklemek için zenginleri vergilendirin. Öğrenciler geleceklelerini karartan hükümet kesintilerini kabul etmeyecek. Taleplerimiz yerine getirilene ve eğitim herkes için parasız olana dek eylemlerimiz sürecektir” diye konuştu.

İtalya’nın Milano kentinde Unicredit’e işgal eylemi

İtalya’nın Milano kentinde öğrenciler, ülkenin en büyük bankası olan Unicredit’in binasını işgal ettiler.

New York’ta başlayan ve giderek yayılan “Wall Street’i işgal et” eylemlerini izleyen gösteriler sonucu Milano’da Unicredit’in binası da göstericilerce işgal edildi.

Ekonomik eşitsizliğin protesto edildiği gösteriler dünyanın birçok ülkesinde gösterilerle gündeme gelmeye devam ediyor.

İtalya’nın Milano kentinde bir grup öğrenci, 14 Ekim tarihinde de Amerikan yatırım bankası Goldman Sachs’ın binasını işgal etmek istemişti.

Ekonomik eşitsizliği protesto eden öğrenciler, kentin finans merkezi olarak bilinen bölgede bulunan banka binasının lobisine zorla girmeye çalışmış, ancak polis önlemişti.

DİP: “SELAM OLSUN TAHRİR’E, SELAM OLSUN DEVRİME!”

Mısır’da, Hüsnü Mübarek’in devrilmesinin ardından ABD’nin icazetiyle ipleri eline alan ordunun ve onun başı Tantavi’nin defolup gitmesi için mücadeleyi kaldığı yerden devam ettiren, üç günde 40 şehit daha veren Mısır Halkı’na destek vermek amacıyla Devrimci İşçi Partisi Taksim Meydanı’nda eylem düzenledi.

“Mısır’da Zafere Kadar Sürekli Devrim” ve aynı sloganın Arapçasının yazılı olduğu pankartlar açan DİP’liler, ayrıca “Tantavi Vuruyor, Erdoğan Susuyor”, “Tayyip’in Sonu Mübarek Olacak”, “Yaşasın Enternasyonal Dayanışma”, “İşçiler Kalacak Tantavi Gidecek” yazılı dövizler taşıdılar. Parti adına basın açıklamasını okuyan Kutlu Dane sözlerine “Bugün Devrimci İşçi Partisi olarak devrimin dostu Türkiyeli işçi ve emekçilerle, Taksim Meydanı’ndan devrimin kalbi olan Tahrir’e devrimci selamlarımızı gönderiyoruz.” diyerek başladı. Emperyalizmin devrimi söndürmek için umudunu Mareşal Tantavi’ye bağladığını söyleyen Dane, “ne ABD ne AB, askeri yönetime yani Yüksek Askeri Konsey’e toz kondurmuyor. Mısır’ın halkı şehitler veriyor, onlar ise polisin orantısız güç kullanmasını eleştirip geçiyorlar.” dedi.

Türkiye’nin tavrının ABD’den hiçbir farkının olmadığını belirten Dane sözlerini şöyle sürdürdü: “Kendini Arap ‘Baharının’ dostu ilan eden Tayyip Erdoğan ve partisi, Tantavi’nin katliamları karşısında sus pus olmuş durumda. Erdoğan’ın bu tavrı yeni değil. Erdoğan, Tunus’ta devrim yüzlerce şehit verirken de susuyordu. Hüsnü Mübarek’e son dakikaya kadar sahip çıktı. Obama’nın dediğinden çıkmadı. Libya’da Nato’ya erketelik yaptı. Suriye’de emperyalizm tarafından görevlendirilmeden önce Esad’ı dostça uyarmakla yetiniyordu. Şimdi de Tantavi vuruyor, katlediyor, Erdoğan yine susuyor.

Erdoğan’ın ve Akp hükümetinin, emperyalizmle birlikte Arap devrimine düşman olduğunu bir kez daha vurguluyoruz. İran’a karşı Malatya’da füze kalkanı yerleştiren, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Suriye’ye müdahale hazırlığı yapan, Kürt Halkı’nın haklı mücadelesini diktatörlük yöntemleriyle bastırmaya çalışan hükümet, Türkiye’yi, İsrail’le birlikte Ortadoğu’da gericiliğin merkezi haline getirmektedir.”

“Devrimci İşçi Partisi olarak biz ise Arap Devrimi’nin özgürlük, eşitlik ve direniş ruhunu bu topraklara taşımayı görev biliyoruz.” şeklinde konuşan Dane sözlerini “Bir avuç sömürücü azınlığın temsilcisi olan AKP hükümetinin, Tayyip Erdoğan’ın, TÜSİAD’ı ve MÜSİAD’ı ile sermayenin kaçıışı yoktur. Tahrir gibi Taksim’in de işçi ve emekçi halkla dolacağı gün gelecektir. Tunus’ta başlayan ve Mısır’da devam eden devrimin sürekliliği içinde bu topraklar da devrim saflarında yerini alacaktır. Selam olsun Arap Devrimi’ne. Selam olsun Mısır’ın kahraman emekçi halkına!” şeklinde sona erdirdi. Eylem boyunca “Kahrolsun ABD Emperyalizmi”, “Kahrolsun Avrupa Emperyalizmi”, “Selam Olsun Tahrire, Selam Olsun Devrime”, “Tantavi Vuruyor, Erdoğan Susuyor”, “Zafere Kadar Sürekli Devrim” sloganları atıldı.

Bu bülten Devrimci İşçi Parti’li Öğrenciler tarafından çıkartılmaktadır.
DİP Genel Merkezi: Konur Sokak, No:14/19, Kızılay Çankaya/ANKARA
www.dip.org.tr

